
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - IV.

Zsoltár 119, 25-32

2014. 10.05.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Efézusi levél 2. rész 1-10. vers.

Imádkozunk: Hozzád jövünk és magasztalunk, Mennyei Atyánk, gazdag és bőkezű kegyelmedért, ahogyan hordozod életünket, ahogyan jószágokban megtartasz minket, és ahogyan új életre hívtál bennünket az Úr Jézus Krisztusban, akivel együtt megfeszítettünk, feltámadtunk és ültettetünk a mennyekbe dicsőségbe, hogy cselekedjük mindazt a jót, amit előre elkészítettél. Ezért Mennyei Atyánk, magasztalásunkat töredelemmel folytatjuk, mert bár ízleljük mennyei jószágodat, de meg kell vallanunk: önmagunk útján járunk, eltölt bennünket a hitetlenség és reménytelenség, magunkat isteníjük és nőttetjük. De köszönjük, hogy Nálad kész az irgalom és a bocsánat, és nem veted ki azt, aki Téhozád jön, így jövünk alázattal is, töredelemmel is, kérve büntörlő irgalmadat, szabadító szeretetedet, föloldozó jószágodat. Nekünk megbocsátván, szólj Lelked által szívünkhöz szent Igédde, taníts minket utadon járnunk, Hozzád igyekeznünk egész életünkkel, szent törvényedet megtartva, nagy nevedet dicsőítenünk, országodat építenünk, hogy mint választod gyermekeid igaz hittel betölthessük. Kérünk Krisztusért, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 25-32.

Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted szerint.

Útamat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre!

Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról!

Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te ígéd szerint!

A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem!

Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem.

Ragaszkodom a te bizonyosságaidhoz; Uram, ne hagyj megszegyenülni!

A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet!

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Az előző alkalommal a zsoltár harmadik nagy szakaszánál láttuk, hogy az Isten után sóhajtozó, epekedő ember tudja, hogy csak úgy lehetséges elérkeznie Istenhez, ha Isten útján jár, mert ha nem Isten az utunk, akkor Isten mindig az utunkban lesz. Ha Isten az utunk, akkor eljutunk Istenhez. Ezért is zsoltáros úgy mutatta be magát, mint aki teljes mértékben Isten pártfogására szorul reá. A régi-ek kifejezésével: teljes Isten-függésben van, mindenestől fogva. Most csak egy-egy szó erejéig hadd idézzem fel az előző szakaszból ezeket az önbe-mutatásokat. Szolgának nevezi magát, aztán jövevénynek, aztán olyannak, akit megtaposnak a kevélyek, szidalmaznak és gyaláznak, aztán újra megismétli azt, hogy ő Isten szolgája volna. Elmondottam a „jövevény” kifejezéssel kapcsolatban, hogy a régi prófétai iratokban, de Jézus feddőzésében is ez az egyik kulcs szó. Amikor Isten kiszabadítja az Ő népét, bevezeti az Ígéret földjére, életrendet ad, és elrendeli, hogy újra meg újra olvassák fel a szent törvényt, hozzákapcsolja azt is: az árvát, az özvegyet, a jövevényt fogadd be, útját ne fordítsd el, légy hozzá méltányos, mert te is jövevény voltál valamikor. Ebből értjük, miért mondja a Zsidókhoz írt levél, hogy jövevények és zarándokok vagyunk ezen a földön, míg majd Isten a mennyben nyit kaput.

Mondhatnánk, hogy ez egy teljesen természetes emberi megnyilatkozás. Amikor a nagyobbtól kérünk valamit és el is ismerjük, hogy a nagyobb nagyobb, a nagyobb erősebb, a több több, a fenséges fenségesebb, jól is tesszük, hogy szerényen még talán csökkentjük is magunkat. Csak álljunk a küszöb elé és tébláboljunk, mutassuk magunkat annak, akik vagyunk, s talán remélhetünk megkegyelmezést, hozzánk hajlást, irgalmat. Mondhatni, az előző szakaszban a zsoltáros ezen az úton jár, s ez egyszerű retorikai megoldás, hiszen az ember kicsi is. Én kicsi vagyok, Isten nagy, én kicsi vagyok az emberek között, van fölöttem sok nagy ember. Gyaláznak, eltaposnak, méltatlanul bánnak velem, Istenhez folyamodom pártfogásért, mert ahogy egy másik zsoltár mondja: Isten a kevélyet csak messziről nézi, az alázatost viszont meglátja és lehajol hozzá.

Az újabb szakaszban kiderül, hogy a zsoltáros részéről valóban nem retorikai fogás volt az iménti jelző, nem a mindenható Ūristen kedvezését akarta megnyerni azzal, hogy a társadalmi emberi viszonyaiba is kicsinek, kevésnek, gyengének, alul-levőnek mutatta magát. Tovább megy és így folytatja: lelkem a porhoz tapad. Lelkem a porhoz tapad, vagyis teljes teremtményi mivoltában állok most ott Isten előtt, porból vétettünk és porba is térünk vissza. Azt olvassuk a prófétáknál: megszárad a fű, elhull annak virága. Bizony, fű a nép (Ézs 40). Porból vétettünk, porrá leszünk (Préd 3.20), - lelkem a porhoz tapad. Vagyis itt nem pusztán arról van szó, hogy a zsoltáros már olyannyira gyakorolja az alázatát Isten előtt, hogy

porba hull, és azt mondja, hogy mintegy egész életemben fekszem a porban Isten előtt, - lelkem a porhoz tapad. Inkább megfogalmazza az ember valóságos helyzetét Isten előtt. Lelkem a porhoz tapad. Azt olvassuk a teremtés-történetben, hogy Isten a föld porából formálta meg az embert és élő lelket lehelt belé. Az ember por is és lélek is. Lelkem a porhoz tapad. Az a bűz, amiben vagyunk, hordozza a lelkünket, az a gyönyörű mezei virág, ami kinyílik tavasszal és olyan gyönyörű és ámulatos, az hordozza az életünket. Porban vagyunk, porból vétettünk. A teljes állapotát fogalmazza meg a zsoltáros. És ezzel arra buzdít minket is, hogy amikor Isten elé visszük ügyünket, bajunkat, akkor ne érzük be annyival, hogy: Uram, nagyon meg vagyok alázva, Uram, nagyon megverték, Uram, szélre szorítottak, Uram, kivették a kezemből az életlehetőségeket. Igen, ezeket is el lehet és el is kell mondani. Vigyünk Isten elé mindent. De éppen ezért, amikor Isten elé állunk igazán és őszintén, akkor emberi státuszunkat is ki kell mondanunk: lelkem a porhoz tapad. Por vagyok, semmi vagyok. Ahogyan Ábrahám mondja a szövetségkötéskor, amikor Isten megjelenik neki és ígéretet tesz: én csak por és hamu vagyok (1Móz 18,27).

Így sorolja a zsoltáros a kéréseit: lelkem a porhoz tapad, eleveníts meg engem ígéreteid szerint, utaimat elbeszéltem előtted és Te meghallgattál engem. Ez az egyik legcsodálatosabb Ige, kedves testvérek az egész Szentírásban, bizvást mondhatom: utjaimat elbeszéltem Neked, szó szerint visszaadva: előszámoltam, számot adtam utaimról és Te meghallgattál engem. Azért csodálatos ez, mert, belefoglalja az ember sokféle igyekezetét, próbálkozását, eltévelyedését, és hogyha ezeket igazán őszintén elmondjuk és végiggondoljuk, előbb-utóbb arra jutunk, hogy legjobb lenne ezeket el sem mondani. Még önmagunknak sem. Általában egy utat szeretnénk elmondani. Mikor fiatalok udvarolnak egymásnak, ők is tudják, nem igazán lehet az egész életüket egy szuszra elmondani. Így mindenki elbeszélésbe foglalja élet-történetét, lesz egy sztorija: ez vagyok én. S igyekszünk magunkat a lehető legszebb módon bemutatni. S ha a kapcsolatból házasság lesz, akkor jön a nagy életpróba, annak bizonyulok-e, aminek elmondtam magamat? Valóban az vagyok-e, aki másoknak elmondtam magamat: itt vagyok, ez vagyok, támaszkodhatsz rám, bízhat sz bennem!?

Ezért a zsoltáros bölcsen és alázatosan nem azt mondja, hogy elmondtam Istennek az utamat, mondjuk például elmondtam Istennek azt az én utamat, hogy zsákutcába tévedtem, és most már kellene a mennyei újratervezés. Vagy: elmondtam Istennek utamat, hogy mibe ragadtak el ragadtak engem a körülmények és most nem is igazán tudom, hol vagyok, és nem látom, merre tovább, de elmondtam Istennek utamat. Vagy: elérkeztem egy elágazáshoz, dönteni kellene, merre felé induljak el, elmondtam Istennek. A zsoltáros nem ezeket mondja, hanem ezt: elmondtam utaimat. Ki vagyok én? – Én, akinek lelke a porhoz tapad. Lám, hányféle úton próbálkoztam, mennyi mindenbe kaptam bele, mi minden felé igyekeztem!

Előszámláltam, összeszedtem mindent, számadást készítettem. Egy barátomat hadd idézzem, azt hiszem már említettem. Neki az a szokása, hogy minden este leül és számadást csinál, van egy füzete – sok füzetet teleírt már! - kettéosztja a benne a lapot, s az egyik oldalon írja a fekete pontot, a másikon a pirosat, és pontozza magát esténként. Ha nagyon jó volt a hete, akkor azt mondja: kihoztam magamat egálba. Lehet így is, persze, nagy lelkigyakorlat ez. De most, amikor a zsolttáros poremberként, teremtményként, a teljes Isten-függésben oda áll Isten elé s azt mondja: elmondtam Neked, nem rejtettem el, nem titkoltam, számot adtam – valami másra figyelünk, mint arra, hogyan értékeljük magunkat.

De nem ezért olyan csodálatos ez az ige, hanem azért mert a legnagyobb biznyság van benne: Isten meghallgatta a zsolttarost! Nem azt tette Isten, amit mi szoktunk, amikor valaki életgyónásba kezd és mindent el akar mondani, hogy: jól van, jól van, értem én, ne is folytasd. Isten meghallgatta őt ától cettig. Így ovassuk a zsolttárt is ától cettig. Meghallgattál engem, mondja Istenének, meghallgattad, hogy ki vagyok, minden utammal együtt - és ez csodálatos. Isten meghallgat bennünket. Nem futólag, nem azzal, hogy úgy is tudom ám..., nem azzal, hogy: hát nem megmondtam gyermekem!

Vonjuk le ennek konzekvenciáit! A meghallgatás szóba a teljes befogadás is beleértendő, - tudjuk jól mindannyian, olvassuk eleget a zsolttárokat, a prófétákat, az apostolokat. Isten meghallgat bennünket - vagyis befogad. Valahogy úgy, ahogy a hazatérő tékozló fiú is eltökélte magában, hogy ha zaérve elmondja majd: Atyám, vétkeztem ellened és az ég ellen! (Ebben minden benne van.) Nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem, most azért fogadj föl engem és tégy olyanná, mint egyet a cselédeid közül – eltökélte, ezt fogja mondani (Lukács ev. 15,18). Mi meg úgy szeretnénk ezt a történetet tovább olvasni, hogy elindul haza a fiú, az apja meglátja mesziről, elébefutott, magához ölelte, megcsókoltatta és... nem kellett egy szót se szólni. Hát, ha Isten befogad, nem kell, nem kell szembesülni, nem kell elmondani, nem kell számot adni, nem kell mérlegre tenni, nem kell könyvbe írni. Meghallgatott? – Isten meg se hallgatott, befogadott.

Ez a mindenkori ember nagy álma, ez lenne az igazi lelki gondozás. Bekopogtat valaki: Áldás, békesség Tiszteletes Úr, szeretnék magával beszélgetni, nagy baj van. S mondani máris: nem vagyok rá kíváncsi, elbocsátalak Isten békességével, áldással! Úgy-e, de jó lenne! Jó lenne? Hiszen ezt már e-mailon is meg tudnánk oldani, sms-en, - sms-ben áldást küldeni. Ez a legegyszerűbb, nem szembesülni.

De hogyan folytatódik a tékozló fiú története? Mikor átölelte az apja, mikor megcsókoltatta, elmondja a fiú, elmondja mégis: Atyám, vétkeztem ellened és az ég ellen, és nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem. (Lukács ev. 15,21) Lelkem a porhoz tapad. Por vagyok. Elmondtam neked utaimat és te meghallgattál engem. Ez a csoda – elmondtam, s érdekelt

Téged. Istent érdekli az életünk. A minden meghallgatja a semmit!
 Sok mást is mond még itt a zsolttáros, kéréseket: taníts meg rendeléseidre, add értelem határozataidnak útját, hadd gondolkodjam csoda-dolgaidról, vigasztalj meg Igéd szerint, törvényeddel ajándékozz meg engem; állításokat: az igazság útját válsztottam, ítéleteid forognak előttem. És ez mind egyre néz. Érti és érti, hogy most itt egy csodálatos csere történik. Én elmondom Istennek útjaimat és Isten elmondja az Ő útját - számomra. Én föltárok Isten előtt mindent, mindent, amerre jártam, ahol voltam, amivel próbálkoztam többnyire, leginkább és döntő módon nélküle, és cserébe Isten, aki meghallgatott, elmondja az Ő útját. Ahogy a prófétánál olvassuk, itt Ézsaiás prófétánál, a ti gondolataitok nem az én gondolataim és nem a ti utaitok az én utaim (Ézs 55,8).

Mert van Krisztusban egy csodálatos csere. A régiek ezt szinte üzletes nyelven írták le, komerciónak nevezték: Kálvin így ír róla: Krisztus ember fiává lett velünk, hogy mi Isten fiaivá legyünk övele; alászállt a földre, hogy megnyissa az utat mennybe emeltetésünk előtt; magára vette halandóságunkat, hogy közölje velünk halhatatlanságát; felvette erőtlenségünket, hogy erejével megerősítsen minket; osztozott szegénységünkben, hogy gazdagságát át- ruházza ránk; magára vette hamisságunk gyötrelmes terhét, hogy minket igazságába öltöztessen.” De talán Luther írja le a legszebben „A keresztyén ember szabadságában”, amikor azt mondja, olyan ez mint a jegyességkor a gyűrűcsere. Elbeszéltem utaimat, és Isten, aki meghallgat, elmondja a maga útját - számomra. Még egyszer olvasom: taníts meg rendeléseidre, add értelem határozataidnak útját, hadd gondolkozzam csodálatos dolgaidról, vigasztalj meg Igéd szerint, törvényeddel ajándékozz meg engem.

Majd a végén azt mondja: parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet. Azért olvastam nyomatékkal ezt a szót, hogy ha, mert Szenczi Molnár Albert a genfi zsolttárokban alapján úgy fordítja, hogy mivel, és a feltételes szót a legtöbb Biblia-fordítás így is hozza: mivel; tehát lehetne ezt úgy is fordítani a 32. versben: parancsolataid útján járok, mivel megvigasztalod az én szívemet. Csakhogy ez a szó, hogy: megvigasztalod az én szívemet igen talányos kifejezés és nem olyan egyszerű a megszokott módon érteni mindent. A megvert, szomorú, lesújtott ember szava ez, így lehetne fordítani: kinyitottad a szívemet, vagy még inkább: kitágítottad a szívemet. A szűkölködésből és beszorítottságból kilépő ember szava ez, hiszen az előző versben még azt kéri: ne hagyj engem Uram megszégyenülni. Utaidon járok, vágynodom parancsolataid után, vágakozom utánad, nagy boldog reménység és hit tölt el, mert meghallgattál és befogadtál engem, most már ne hagyj megszégyenülni... Majd ígéretet told hozzá: taníts meg Uram a Te rendeléseidre, a Te parancsolataidnak útján járok, mivel megvigasztalod az én szívemet. Most mégis hadd fordítsam úgy, ahogy a Károli fordításban áll: ha. Ha megvigasztalod az én szívemet. Ez nem alku, hanem nagy, mély, bölcs és mindent eldöntő belátás. Állítás, nem is

ígéret. A Te parancsolataidnak útján fogok járni, a Te parancsolataidnak útján járok, járhatok, ha megvigasztalod az én szívemet. Ha kitágítod, kinyitod, tágassá teszed. Ugyanez az Ige – nem ebben az összefüggésben – nagyon sok helyen előfordul, főleg a zsoltárokból, mikor azt mondja a zsoltáros, hogy Isten tágas teret készített nekem. Isten kiszélesítette az utat, kinyitott egy teret, a szűköséből ki tudtam lépni, a beszorítottságból, a por-létből valódi életre léptem. S most mégis, a kép kedvéért, olvassuk így: ha kinyitottad az én szívem útját, ha megnyitottad szívem számára a teret, tudhatok parancsaid szerint élni. Ahogyan Pál apostol mondja egy vallomásában: szorongattatunk, de meg nem szorítottatunk (2Kor 4). Erről beszél a zsoltáros. Előszámláltam minden utamat és minden utam zsákutca volt. Előszámláltam minden utamat, és minden utam a halálba vezetett. Előszámláltam az egész életemet, és ez lett az életem summája: lelkem a porhoz tapad, és nem tud fölemelkedni. Nyisd meg, Uram, a tágas tért lelkemnek és szívemnek, és akkor rendeléseid útján tudok járni, nyisd meg nekem az utat, és akkor törvényed szerint tudok járni. Nyisd meg nekem az utat és tudok nagyságos dolgaidon elmélkedni. Milyen csodálatos, ha Isten kinyitja (megvigasztalja) az én szívemet, akkor nyomban az életről kezdünk elmélkedni. Amíg a magunk útjain megyünk, mindegyre ez a summa: lelkem a porhoz tapad, akkor csak a memento mori marad! Istenben van elrejtve a memento vitae! Ezért olyan bátor az apostol az Efézusi levélben, amikor azt mondja, hogy titeket is, akiket az Úr Jézus Krisztusban Óvele együtt megfeszített, titeket is, akiket az Úr Jézus Krisztusban Óvele együtt föltámasztott, és titeket is, akiket Óvele együtt ültetett a mennyben... Még nem támadtunk föl, még nem ültünk a mennyben, de az Isten Jézus Krisztusban Óáltala a csodálatos csere révén megoldoz, föloldoz, meghallgat, befogad. Akkor immár nem a halálról, hanem az életről, az eljövendőről fogunk elmélkedni. Nem arról szólunk, hogy lelkünk hozzá tapad a porhoz, s nem is arról, hogy lett az első ember, Ádám, élő lélekké, hanem arról szólunk, hogy lett a második Ádám Krisztus megelevenítő szellemmé (1Kor 15).

Lelkem a porhoz tapad, utaimat elbeszéltem előtted és Te meghallgattál engem. A Te parancsolataid útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet. Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy most is azzal a bizalommal jöhetünk Hozzád, hogy meghallgatsz bennünket. Nem magunkért, hanem Krisztusunkért, nem, mert érdemlünk és méltó volna bármely utunk arra, hogy meghallgassd, hogy elkezd meghallgatni, hogy végig hallgassd egyáltalán, hanem azért, mert Krisztusban szemlélsz és látsz bennünket. Köszönjük, hogy befogadtál, elfogadtál, föloldoztál minket, akik az életből a halál felé tartunk azért a Krisztusért, aki a halálból életre kelt. Köszönjük, hogy szeretettel karolsz körbe bennünket, lázadókat, ellenszegülőket, önmagukat

istenítőket, önmaguk dicsőségén töprengőket, dicsőségörzöket. Köszönjük, hogy befogadtál és a bűn átka helyett Krisztus szeretetének dicsőségével koronázol meg.

Köszönjük, hogy megvigasztalod szívünket, megnyitod szívünk számára is az élet útját, hogy tágasságot szerzel nekünk, és hogy ebben a tágasságban elmélkedhetünk csodáidról, szeretetedről, isteni nagyságodról. Így kérünk Mennyei Atyánk beteg és elesett testvéreikért, a vigasztalás után epekedőkért, a lesújtottakért, mindazokért, akik már önmaguknak tudják mondani, lelkem a porhoz tapadt, körül vettek engem a halálnak kötelei, de talán még Neked nem tudják. Lelkeddel bátorítsd, buzdítsd, hívd őket, hiszen aki Hozzád jön, szívét föltárja, atyai szeretetedre számíthat. Gyógyítsd a betegeket, vigasztald a gyászolókat, erősítsd a gyengéket, mutass utat az eltévelyedetteknek, teremts békességet a mi időnkben a földön, óvd azokat, akik háborúk elől menekülnek, s add meg számukra a hazatérés reményét.

Őrizd meg anyaszentegyházadat szerte a világon, különösen könyörgünk most az üldözött keresztyénekért, óvd meg a mi egyházunkat, a református egyházat, eléd visszük most kárpátaljai testvéreinket nehéz, bizonytalan és kétséges helyzetükben. Fogadd őket magadhoz, segítsd meg őket, buzdítsd és bátorítsd. S magunkért is Mennyei Atyánk, akik most Igédet hallgattuk, kérünk szeretetedbe, hűségedbe fogadj be s most majd, az úrvacsora szent jegyeivel pecsételd is el bennünk ezt a Te örök hűségedet, hogy Krisztusért befogadtál, megkegyelmeztél, igazságot ajándékoztál és új életet szereztél. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU